

МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ УДОСКОНАЛЕННЯ СИСТЕМИ УПРАВЛІННЯ ЗНАННЯМИ ГОСПОДАРЮЮЧИХ СУБ'ЄКТІВ

Ілляшенко С.М.

Сумський державний університет, м. Суми

Сучасний етап соціально-економічного розвитку характеризується поглибленням спадної хвилі 5-го і переходом до початку висхідної хвилі 6-го технологічного укладу. На ці процеси чинить істотний вплив фактичний початок 4-ї технологічної революції. Зазначені фактори спричиняють різке прискорення технологічних, а разом з ними і технічних, економічних, соціально-демографічних, політико-правових, природно-екологічних і т.п. змін. Практика свідчить, що лише опора на інформацію, як сукупність певних фактів, і знання, як правила оперування фактами, дозволить забезпечити виживання і розвиток у перманентно мінливих умовах. Знання дозволять своєчасно передбачити ці зміни і адаптуватися до них чи, в ідеалі, цілеспрямовано їх програмувати. Таким чином актуалізується проблема підвищення ефективності управління знаннями, оскільки наявні вітчизняні розробки з цієї проблематики характеризуються фрагментарністю, а розробки іноземних авторів не враховують специфіку переходу України до інноваційного розвитку, їх пряме використання лише дискредитує ідею інноваційного прискорення соціально-економічного розвитку. З цих позицій автором на основі системного і критичного аналізу напрацювань вітчизняних та зарубіжних науковців визначено зміст і послідовність виконання основних завдань щодо удосконалення управління знаннями в системі інноваційного розвитку господарюючих суб'єктів: дослідити передумови удосконалення управління знаннями в системі інноваційного розвитку господарюючих суб'єктів; провести аналіз ролі і місця управління знаннями (менеджменту і маркетингу знань) в системі управління інноваційним розвитком господарюючих суб'єктів; виконати системний аналіз і узагальнення сучасних підходів до управління знаннями на державному, регіональному, галузевому рівнях та рівні окремих підприємств та установ; удосконалити підходи до визначення перспективних напрямів продукування нових знань, з урахуванням факторів зовнішнього середовища і потенціалу інноваційного розвитку господарюючого суб'єкта; удосконалити підходи до визначення перспективних напрямів використання (накопичення, використання, комерціалізації тощо) нових знань; розробити засади механізму управління знаннями на рівні держави, галузі, окремої організації який би сприяв виявленню, посиленню та реалізації їх порівняльних конкурентних переваг шляхом орієнтації на інноваційний розвиток у руслі концепції інноваційного випередження.

Виконання зазначених завдань дозволить обґрунтовано розробляти стратегії інноваційного розвитку України у руслі концепції інноваційного випередження, сприяти її входженню на рівних у світове співтовариство цивілізованих країн.